

Adam Bartoš

Úvod

V dalším díle našeho seriálu máme možnost nahlédnout do zákulisí života Adama B. Bartoše a jeho Národní demokracie. A že to bude rozhovor zajímavý, nám jistě prozradí již to, že Adam B. Bartoš byl souzen za své politické aktivity a za vydávání knih, při tomto politickém procesu, (což je takřka nemožné) přišel o autorská práva na své knihy. Celý proces i další Adamovy kauzy můžete sledovat na blogu Tomáše Peciny *Paragraphos*.

Sám Adam dříve pracoval jako redaktor Aktuálně.cz, pak na iDNES.cz a poté pracoval v redakcích webů Prvnizpravy.cz a FreeGlobe.cz. Po této **metapolitické** činnosti se dostal do vedení strany, v níž přes volební spíše neúspěchy působí dodnes.

Rozhovor s předsedou Národní demokracie tedy (nejen) o filosemitismu, holocaustu, knihách, současném disentu, Tomiu Okamurovi, Rusku a Ukrajině.

Extravaganza Controverso

Mohl byste se prosím ve stručnosti představit, stačil by krátký medailon, pro méně znalé čtenáře.

Je mi 38 let, jsem ženatý a mám sedmiletého kluka a pětiletou holčičku. Zhruba devět let jsem dělal novinářinu, poté přesešel na politiku, i když zatím jen tu mimoparlamentní. Jsem předsedou Národní demokracie, píšu a vydávám knihy.

Co jste dělal v 90. letech a dříve, jakou máte za sebou politickou minulost, jak jste

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

se dostal k aktivismu?

V 90. letech jsem se politice nevěnoval, i když je pravda, že od roku 1997 jsem ji začal sledovat, byla to doba pádu Klausovy vlády, kdy se na něj všude nadávalo (Havel) a já mu naopak začal fandit. Ale nikde jsem se neangažoval, až v roce 2002 jsem vstoupil do ODS a vystoupil z ní po několika letech jednak kvůli novinářině a jednak proto, že mne otrávily spory v ní a to, že opustila některé ideje, pro které mi byla dříve sympatická (přestala být euroskeptická).

Dostal jsem se do party mladých lidí, takové ultrakonzervativnější části Mladých konzervativců, která si začala říkat Mladá pravice a založili jsme několik webů - Eurabia.cz, Euportal.cz, později FreeGlobe.cz apod. Tam jsem se naučil psát a proto jsem pak zamířil do médií. Dá se říci, že jsem před islámem varoval už před 13 lety, když jsem Eurabii.cz spravoval, i když je pravda, že jsem tehdy ještě byl v některých ohledech zmatený.

Fandil jsem Američanům a Izraeli.

Ale to bylo dáno náboženskou výchovou. Když jste se ptal na ta 90. léta, tak ta jsem celá strávil pohlcený církví, konkrétně jednou letničně-charismatickou denominací, kam jsem chodil od 14 let do zhruba 22. Byla pro mne vším v tom smyslu, že jsem jí věnoval všechny svůj volný čas a podřídil tomu i své studium, místo na vysokou školu jsem šel studovat tzv. Misijní školu, protože jsem se připravoval na to, že budu v té církvi jednou dělat kazatele nebo misionáře.

Někdy mi někteří lidé vytýkají, že jsem se názorově otočil až před 10 lety, kdežto oni už od svých čtrnácti let patřili k ultrapravičákům a měli jasno. Rozumím tomu, když se někdo ve 14 někam dostane a to prostředí ho formuje, že má jistou výhodu v tom, že o sobě může říkat, že je celý život konzistentní.

Mně ale ve čtrnácti pohltila církev a tou jsem žil až do dvaadvaceti let, takže místo politického aktivismu jsem dělal aktivismus náboženský, když už chcete používat termín aktivismus. A protože tento typ církve je velice často věroučně (z hlediska víry) proizraelský a ta naše církev v tom byla až fanatická, dost mne to ovlivnilo i na několik let dopředu, kdy jsem do ní už nechodil.

Prohlédnout některé náboženské představy se mi proto podařilo až v pozdějším věku, když jsem z ní odešel a zpřetrhal s ní kontakty. Jak jsem dospíval a dostával rozum, tak jsem si uvědomoval, že se stále více chová jako sekta.

Jak vás napadlo si založit politickou stranu, nepřišlo vám, že je v té době už mnoho malých národoveckých stran? Má vaše strana potenciál oslovit i jiné lidi mimo úzkou národoveckou subkulturu?

Nebyl to můj nápad. Přišel jsem k tomu jako slepý k houslím. Byl jsem pouze požádán, abych vedl kandidátku nově vznikající strany Národní demokracie do Evropských voleb, předsedou měl být někdo jiný. Protože jsem ale už v té době měl nepěknou mediální nálepku, dotyčný z toho vycouval, nechtěl být se mnou spojovaný. Nakonec nebyl nikdo, kdo by tu stranu vedl a tak mi ten kolega, co mne ke kandidatuře zlanal, povídá – nevzal bys prosím tě i toho předsedu? Tak jsem to vzal, protože na jednu stranu mne to lákalo.

Psaní jsem si užil do sytosti a říkal jsem si, že by bylo potřeba začít něco konkrétního dělat. Vlastně jsem roky předtím snil, že bych chtěl jít do politiky, jen jsem pořád nevěděl jak, a najednou mi to někdo nabídl doslova na podnose. S velkou mírou naivity jsem do toho šel, ale jsem tomu rád. Pokud se ptáte na další strany, máte pravdu i nemáte. Z relevantních subjektů tu ale byli jen dělníci (DSSS – pozn. DP), kteří byli na můj vkus moc divocí a ukřičení, navíc se stále slábnoucím vlivem. Svobodní mi kdysi imponovali svým euroskepticismem, ale velice záhy se změnili v sektu libertariánů uvažujících pouze o ekonomických věcech a konzervatismem a národovectvím pohrdajících.

Nic jiného tu nebylo (vyjma **nesládkových** republikánů, což je ale spíše lokální záležitost na Moravě). To až dnes je tu mnoho stran, které vznikly po nás a proto máte ten pocit. Úsvit jsme považovali za podnikatelský projekt od samého počátku. Co se týče potenciálu, tak určitě má. Na naše dosavadní politické výsledky nemůžeme být hrdí, ale má to řadu konkrétních příčin, které bych shrnul do jedné věty.

System straně takových názorů jistě nebude umetat cestičku, ale naopak se ji bude snažit zničit.

Nás se snaží zničit a co nejvíce nás poškodit, takže je nemožné, aby se to neodrazilo na volebních výsledcích, o kterých navíc nerozhodují jen voliči. Ale i přes ty ohromné hendikepy, které máme, je tu dost lidí, kteří na naše názory slyší, jen nás třeba nevolili proto, že měli strach, že hlas propadne. Jdeme ale postupně nahoru. V posledních volbách jsme udělali taktický krok a spojili se s dalšími stranami. I když jsme se do Sněmovny nedostali, porazili jsme, vyjma SPD, všechny ostatní vlastenecké či národovecké subjekty.

Skončili jsme jako třináctá strana ze 31 kandidujících a jako třetí nejsilnější neparlamentní strana po Zelených a Svobodných. Navíc s minimem vynaložených prostředků. Náš voličský hlas (bylo jich 30 tisíc) stál jen 10 korun. To ukazuje, že potenciál strana má. Jeden nezávislý průzkum před volbami dokonce ukázal, že máme potenciál 12 procent, jen o procento méně, než měl tehdy Okamura. Nakonec Okamura ale vše vyluxoval, protože měl oproti nám mnoho výhod – média, peníze, jistotu zvolení.

Abych to tedy uzavřel – jsem bojovník a nevzdávám to. Kdybych byl na opačné straně barikády, tak už ve sněmovně jsme. Ale že jsme strana protisystémová, tak nás System jen tak vyhrát nenechá. Bude to chtít mnoho odvahy, obětí, taktických manévřů, ale budeme tam a budeme rozhodovat o této zemi. O tom jsem přesvědčen.

Zavazuje mne k tomu třicet tisíc našich voličů, kteří nás volili v minulých volbách a to ještě věřím tomu, že ty volby nebyly poctivé, jak si snad všichni dodnes pamatujeme (výpadek serveru ČSÚ a překvapivé změny na poslední chvíli).

Jak si vysvětlujete, že od vaší strany odpadli poměrně schopní lidé jako Ladislav Zemánek, Daniel Solis?

Láďa Zemánek neustál tlaky, které na něj byly kvůli soudům, kterým jsme čelili a já čelím dosud. Před soudem si posypal hlavu popelem a soud ho osvobodil, čímž zároveň mně přitížil. Proč to udělal, nechci raději spekulovat. Je to mladý člověk, který měl možná pocit, že udělá lepší kariéru v Systému než v boji proti němu. V tom má bezesporu pravdu. Já si ale vybral jinou cestu.

Co se týče Dana Solise, ten neodpadl, protože odpadnout nemohl. Nikdy nebyl totiž členem strany, pouze v jejích počátcích jsme ho jako na alternativě známou osobnost přemluvili na kandidátku do Evropských voleb, ale byl tam jako nestraník a věděli jsme dopředu, že to je účelová věc. Pak za nás kandidoval i do Senátu. Normálně se s ním bavím i dnes, ale on nikdy ani na chvíli neuvažoval, že by byl členem Národní demokracie.

Byli i někteří další schopní lidé, kteří prostě vyhořeli, nebo nebyli dostatečně trpěliví a vzdali to nebo dostali strach. Někteří se také nechali zmanipulovat mým bývalým místopředsedou Belsonem, který se pokusil o puč ve straně, ale nepovedlo se mu to a odešel a pár lidí s ním. To stranu ale očistilo. Dnes jsme ideově pevní a nepřeme se o to, jakým směrem se vydat. Jsme národovecká strana, a tím je řečeno vše.

Nepřijde vám, že vaše strana plní roli jistého strašáka, kdy na ni i třeba potencionální spojenci jako Václav Klaus mladší, Petr Hampl, Benjamin Kuras a ukáží a řeknou... Bartoš je antisemita, s tím nechci nic mít?

Upřímně řečeno, mně je jedno, co o nás kdo říká. S těmi lidmi máme nějaké programové průniky, ale v některých věcech zase diametrálně odlišný náhled na svět a na život. Jdeme si svojí cestou, když s námi budou chtít spolupracovat, asi bychom byli konstruktivnější než oni a za určitých podmínek si to dovedli představit, ale hysterie je spíše na jejich straně. Tím nemyslím nikoho z těch pánů, které jste jmenoval, myslím to obecně, takové ty politiky, kteří se zaklínají, že s Bartošem nikdy.

S Kurasem jsem dřív kamarádil, ale dnes jsme každý někde jinde. Petr Hampl se o nás dříve dost neférově otíral, ale dnes si myslím, že už je taky více v pohodě, ale žádnou nabídku jsem od něj nedostal a já se k těmto lidem vetřít nesnažím, protože vím, že pak nevědí, jak se chovat. Osobně proti mně nic nemají, ale mají jen obavy být se mnou spojováni. To je ale jejich věc, ať si to vyřeší oni sami.

Mladého Klause jsem nedávno zval, zda by nám neudělal přednášku na téma školství, ale také se bál přijít, že by pak měl problémy v ODS. Ale to bylo před pár měsíci, teď už je vše jinak, chystá s některými odpadlíky z SPD novou stranu.

Ale ne všichni se mne bojí. Například Petr Hannig se nejenže nebál s námi spolupracovat, ale naopak mu to připadalo jako dobrý nápad a navíc se za mne statečně všude bije. A v tom je rozdíl. Jeho si vážím opravdu nesmírně, protože jsem měl možnost ho dobře poznat a jestli někomu v politice věřím, že umí držet slovo, pak je to on. Navíc, jsem rád, že kandidoval na prezidenta. Národní demokracie měla svého vlastního kandidáta a vyzkoušeli jsme si prezidentské volby. A to taky není málo. I politicky mu to pomohlo a můžeme to zúročit v dalších volbách. Takže vše souvisí se vším, nic není zbytečné, vše se počítá a má smysl vydržet, nevzdávat to.

U svého vydavatelství jste vydal knihu Germara Rudolfa, *Přednášky o holocaustu*, jaký mělo její vydání význam?

Mne to téma dlouhodobě fascinuje. Vždy mne lákalo věnovat se i tabuizovaným tématům. Byl to příspěvek do debaty, ale nakonec se ukázalo, že se svobodou slova to u nás není tak žhavé a člověk může být v demokratickém režimu za vydání knihy uvězněn.

Vím, že se tématem semitismu, filosemitismu a antisemitismu velmi zabýváte, jaký k nim máte vztah?

Je to fascinující téma. Jan Masaryk jednou řekl: „Židé jsou můj koníček.“ Mám to také tak. Drží mne to už několik let a zajímá mne to stále více, tím spíše, když na sobě vidím, že je to téma, které vás je schopné dostat do vězení. Žádné jiné badatelské téma vás do tepláků nedostane, proto si říkám, že to je opravdu velké téma a neustále to studuju. Ale dnes už jen soukromě, pro sebe. Jak mi řekla státní zástupkyně u soudu:

„Můžete mít svůj názor, ale nesmíte ho říkat...“

Jak se plánujete prosadit v klání politických stran kromě vysílání negativních zpráv a spoléhání se na selhání protivníka?

Trochu v té otázce cítím výtku, že jsme příliš negativně vymezení nebo snad ukřičení. Ale nemyslím si to. Ono je dost těžké být pozitivní a usměvavý, když si uvědomujete tu agendu, kterou nám sem architekti Nového světového řádu servírují s neustále větší intenzitou a drzostí.

Je těžké zůstat klidný uprostřed novodobého stěhování národů. Já mám o svůj národ obavy, trápím se nad tím, co se mu děje, každý den. Ať se podíváte na jakoukoli oblast života, všude je tolik napáchaného zla a škod, že budeme potřebovat několik generací, než se z toho vyhrabeme. A my ještě ani nezačali a každý další den se propadáme do té hromady sraček.

Asi proto nejsem typ „politika“, který by ukazoval úsměv a na plakátech natahoval ruku vstřícně dlaní otočenou k lidem, ve stylu pohodička, zvolte mne, bude líp. Protože vím, že pokud náš národ udržíme, bude to spíše na zázrak. Ale na druhou stranu je to i součást

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

mediální nálepky. Nenapíšu o vás nijak než jako o extrémistech, radikálech, neonacistech, já jsem údajně antisemita, nácek apod. Je to záměr nás takto vykreslovat a v tom samozřejmě zanikne i ten pozitivní aspekt, který se snažíme vysílat. Vidím jich několik.

Například spolupráce a snaha po sjednocení je jeden z nich. Vždy jsem se snažil konstruktivně spolupracovat, to je také pozitivní koncept. Právě teď oslovujeme všechny strany s podobným programem, aby se připojily k projektu Rozumní, nekonkurovaly si a šli společně do voleb. Osvědčilo se nám to. Mám v této otázce čisté svědomí, až na jeden případ – tím je mé nařčení Tomáše Vandase bez důkazů, což se nedělá a byla to jedna z mých politických chyb.

Tak mne tak napadá, že poslat mu omluvu zrovna přes Dělského potápěče je dobrý nápad.

Je pravda, že mi osobně nic zlého neudělal a z mé strany to byl tehdy spíše vypočítavý tah, jak převzít některé členy jeho straně. Nejenže se mi to nepodařilo, ale dokonce se mi to pak i jistým způsobem vrátilo, takže mne to naučilo, že ani v politice by člověk neměl dělat druhému to, co by sám nechtěl. Takže se mu, tímto, omlouvám. Ale to jsem trochu odbočil.

Letos slaví Národní demokracie 100, potažmo 170 let a při té příležitosti představujeme nový program, velice pronárodně pojatý, myslím, že jde o nejradikálnější program na vlastenecké scéně, protože jde přímo k podstatě problému. Kritice poměrů se v něm nemůžeme vyhnout, ale myslím, že jeho podstata je veskrze pozitivní – vykresluje pozitivním způsobem naši vizi, jak by měl stát fungovat a národ prospívat. Některé aspekty jsme už zveřejnili na našem webu a to hlavní řekneme na velké slavnostní akci dne 28. září, kam pozveme všechny naše přátele a partnery.

Čtenáře DP by například mohlo zajímat, že Národní demokracie se v tomto novém programu přiklonila k myšlence demokracie stavovské jako možnému řešení krize současné liberální demokracie. To je samo o sobě dost pozitivní téma, protože jen ve stavovském státě je garantováno, že z řad stavů volený zástupce skutečně hájí zájmy svého stavu a nefuší do toho, čemu nerozumí, jako je to v zastupitelské demokracii, kde jen pár lidí v parlamentě tuší, o co jde a další dělají křoví a svým hloupým hlasováním poškozují zájmy všech, zájmy národa.

Stejně tak náš návrh na oddlužení obyvatelstva (Milostivé léto) je natolik pozitivním konceptem, že pozitivnější už těžko vymyslíme.

Konečně za třetí, pozitivní konání vidím i v tom, že se snažíme připomínat si své velikány, chodíme k jejich hrobům, děláme přednášky, vydávám knihy, kde se snažím na dobrých příkladech z minulosti ukazovat lidem, že láska k národu je věc šlechtná, zkrátka, děláme takovou osvětu. Ostatně, mám za to, že samotné národovectví (protože to není nic jiného než láska k vlastnímu) je samo o sobě pozitivní hodnotou.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

V čem vidíte úspěch SPD?

Má jasné příčiny. Předně Tomio Okamura je člověk Systému. On proti němu nebojuje, jen zjistil, že pro zvolení je vhodné nabídnout styl a rétoriku, která poslední dobou lidem imponuje. Vycítil, co lidé chtějí a protože proti Systému nejde, Systém nemá důvod ho ničit. Však ho také neničí. Samotná zpráva MV o stavu extrémismu hovoří o tom, že to, že nebyl Okamura v době kampaně trestně stíhaný (na rozdíl ode mne nebo lidí z DSSS) je důvod, proč měl navrch.

Řečeno jinak v obráceném gardu. Když Systém chce někoho před volbami poškodit, tak ho popotahuje po soudech. Ono to funguje. Kdyby ho ale Systém chtěl nebo potřeboval podusit, tak to udělá. Další aspekty jsou takovéto – Tomio už v parlamentu byl, čili je známý, média si ho všímají, má za sebou velký poslanecký aparát, tedy možnosti, které my nemáme. Byl zván do televize v předvolebních debatách, tuto možnost nám Systém odepřel (myslím Rozumným).

Má peníze, ať už vlastní, nebo od Babiše skrze Hrdličku, to je vcelku jedno, od koho jsou, ale umožňuje mu to dělat velkou kampaň a být vidět. Je byznysmen a má jasný podnikatelský záměr, za kterým jde. A to hlavní – zafungovala obava z propadnutí hlasu. A tak i když jsme až do omrzení opakovali, že ve sněmovně budou takové strany potřeba dvě, protože jedna sama nic nezmůže, což se dnes na SPD ukazuje, tak voliči měli strach a dali to Okamurovi.

Proto dnes SPD nejenže není ve vládě, ale ani nemůže ve sněmovně nic prosadit, protože nemá spojence. Teď už se s tím nedá nic dělat, ale v předčasných volbách by to měli voliči napravit. Tomio potřebuje spojence, protože s ním ve Sněmovně dnes nikdo nemluví.

Perzekuoval vás systém nějakým způsobem za vaše myšlení a aktivity?

Jistěže. Mám jednu podmínku, z které jsem si odkroutil rok a nepravomocně druhou, na tři roky, která ale ještě nezačala ani platit.

To vše jen pro mé názory.

Nevím, kdy začne platit, takže pokud při odvolání nevyhraji, mám roubík minimálně na další 4 roky, což mne znevýhodňuje v politické soutěži. Musím si dávat velký pozor na to, co říkám nebo píšu, jinak jdu do vězení natvrdo. V cele jsem byl asi 4x, z toho 3x přes noc, domovní prohlídka u mne i v sídle strany, zabavené knihy i osobní majetek za cca 250 tisíc korun, který – pokud neuspěji v odvolání, propadne státu. Straně zabavili věci.

Těsně před volbami zabavili počítače, data apod. Dost nás to před volbami poškodilo, podali jsme dokonce ústavní stížnost, ale víte, jak to v tomto státě chodí. Zničená živnost (vydavatelství knih), problémy s hledáním práce, neustálé buzerace, kontroly, dohled probačního úředníka, kontroly z finančáku, snaží se mne dostat na čemkoli. Soudy stojí

ohromné peníze a mohu si je dovolit jen díky štědrosti sponzorů. Mediální útoky, lži, sprostoty, to vše nese těžce moje rodina (manželka) i moje širší rodina, takže na rodinné pohodě tyto věci rozhodně nepřidají.

Ačkoli si člověk myslí, že je proti tomu všemu imunní, a že to zvládá, zcela určitě si ten stres někdy a někde vybere svou daň, to je mi jasné. Nemluvě o propíchaných pneumatikách u auta, odposleších, naschválech, které vám systém dělá v průběhu vaší kauzy (informace ze spisu unikají k novinářům).

Finanční likvidace. Utratil jsem mnoho peněz, které patřily mé rodině a nikdy se mi nevrátí, a přesto ještě o vás ve finále píšou, že jste si na knihách vydělal tři čtvrtě milionu. Nebo že jste utýral málem k smrti svoji fenku. A vy už nemáte sílu se soudit, protože na to nemáte peníze, ani čas ani sílu. Ale nechci, aby to vypadalo, že si stěžuji – vy jste se na to ptal. Jiní kamarádi prožili horší věci.

Jak skončily vaše zabavené knihy?

Má je dosud policie, dokud soud neskončí. Nepravomocně jsem odsouzen a ony jsou odsouzeny spolu se mnou k propadnutí státu, včetně knížky pohádek, co jsem vydal pro svého syna, když měl 4. narozeniny. Nebo věci naprosto osobního charakteru, jako je legálně držená zbraň apod. Dokonce mi soudně vzali autorská práva na knihy, které jsem napsal, takže nemohu autorská práva nikomu poskytnout, prodat apod. Nemohu to nikdy v budoucnu znovu vydat. Je to sice právní nonsens, nikdo se s tím ještě nesetkal. Každý, komu to říkám, na mne kouká jak na blázna, ale je to tak. Asi tak moc se bojí tento Systém mých knih. Jedině když budu při odvolání osvobozen, pak se mi knihy vrátí.

Věnujete se kromě politické straně a vydavatelství ještě jiným projektům?

Na nic dalšího už nemám čas. V rámci politické činnosti máme víc projektů, které více či méně s Národní demokracií souvisejí, ale nad rámec toho už nic nepodnikám. Snažím se uživit nějakou prací a pomáhat manželce s dětmi, což je taky fuška. Kdyby měl den víc hodin, ještě bych do něčeho šel, ale takto jsem momentálně plně vytížen.

Co byste doporučil obviněným aktivistům?

Aby nepodléhali tlaku, před Systémem se nehrbili a ani vnitřně si nic nevyčítali a netrpěli výčitkami. Aby si sami sebe vážili, protože pravda se nedá umlčet. I kdybychom nezvítězili v této generaci, tak zvítězí naši potomci nebo potomci našich potomků.

Naším úkolem je nést pochodeň, kterou jsme převzali, starat se o to, aby nevyhasla a předat ji dalším. Pokud je nám souzeno tou pochodní něco velkého zapálit, tak se tak stane, ale nesmíme vyměknout. A pokud nám to souzeno není, musíme to pokorně přijmout a odběhnout svoji část štafety, protože pokud nám na národu opravdu záleží, budeme mít radost, až se národu bude dařit, i kdybychom se na to měli dívat až někde seshora.

Naše odměna je v tom, že máme čisté svědomí, čistý štít a víme, že jsme něčím přispěli a že nám nebylo jedno, co se kolem nás děje. Bojovali jsme. Přinesli jsme oběti.

Co vás zaujalo na vašich cestách po Rusku a Ukrajině?

Nebyl jsem nikdy na Ukrajině. Byl jsem na Krymu, pokud se ptáte na moji nedávnou cestu.

Kosovo je Srbsko a Krym je Rusko.

Ale dobrá. Bavme se hlavně o Krymu, protože kromě letiště v Moskvě jsem pevninské Rusko neviděl, naposledy jsem tam byl před téměř deseti lety. Do Krymu se ale investuje masivně, Rusko z něj chce mít výkladní skříň. Hospodářský růst je tam 18 procent a dnes například Putin otevřel ruskou stavbu století – velký most na Krym, kam dorazil v koloně nákladních vozů, z nichž jeden sám řídil. Už to bylo impozantní – nejen ta architektura, nejen to překonání živelů, ale i dramaturgie té slavnosti jako takové. V tom vidím úžasnou vitalitu, houževnatost, opravdovost Rusů, potažmo Slovanů. To se mi na nich líbí.

U nás někdy přežívá předsudek, že se Rusové chovají hlučně, arogantně, jakoby jim vše patřilo – například v lázních apod. Ale to nejsou Rusové, kdo se takto chovají. My, Slované, jsme jiní. Štědří, otevření, přátelští. A pak ruské ženy. Myslím, že nejhezčí ženy jsou v České republice, ale Rusky jsou tak nádherné, a tak o sebe dbají (o svou postavu, o oblečení), že je v tom taková až řecká dokonalost krásy duše a těla.

Myslím, že v tomto spojení nezkažené duše a zdravého těla (jako protikladu k dekadenci duše západní a nezdravého západního životního stylu) je ohromná síla, převaha a budoucnost Slovanstva.

Potěšilo vás poslední dobou něco pozoruhodného?

Těšit mne může dost věcí, které jsou ale třeba obyčejné a všední. Pozoruhodných se zase kolem nás děje spousta věcí a ne vždy jsou zase potěšitelné. Takže kdybych měl v odpovědi skloubit obojí – zůstanu zase u té politiky, ale záměrně nechci být moc konkrétní.

Prozradím jen tolik, že se to týká podzimních voleb. Kavárna, až se to dozví, dostane infarkt a bude připomínat rozkopnuté mraveniště. Bavím se při té představě, bude to fakt mazec...